

Comentarii Maleahi - J. N. Darby

Profeția lui Maleahi se ocupă de poporul revenit din captivitatea din Babilon și este deosebit de importantă prin aceea că arată starea morală a poporului după întoarcerea lor în țară.

Ultimele versete încheie în mod evident mărturia lui Yahve către popor până la venirea celui care avea să îi pregătească o cale pentru Yahve, adică până la venirea lui Ioan Botezătorul. Legea și profeții au fost până la Ioan, iar Maleahi este ultimul dintre profeți și prin conținutul și natura mărturiei lui.

Principiul moral important care este prezentat în această carte este insensibilitatea poporului față de ceea ce era Yahve pentru el și nelegiuirea lor înaintea lui Yahve, lipsa lor de respect față de Dumnezeu și disprețul față de Yahve. Această insensibilitate, vai! ajunsese până într-acolo încât atunci când faptele prin care ei arătau dispreț erau puse înaintea conștiinței lor, ei nu vedeau nici un rău. Totuși, aceste fapte nu schimbau cu nimic planurile lui Dumnezeu, chiar dacă ele aduceau blestemul asupra celor care se făceau vinovați (v. Maleahi 1:2,6; 2:14; 3:7,13).

Maleahi deosebește și rămășița credincioasă, cu ceea ce îi era caracteristic, și anunță judecata celor răi și chemarea lui Dumnezeu la pocăință adresată celor care aveau urechi ca să asculte, - slujbă care va stabili ordinea morală în inimile părinților și ale copiilor, aceste relații din menținerea și exercitarea cărora decurge ordinea și pacea plăcută lui Dumnezeu pe pământ, pentru că aici Dumnezeu se ocupă de ordine.

La începutul profeției, Yahve arată întâi iubirea Lui pentru Israel, necunoscută, vai! de poporul nerecunoscător, dar care fusese demonstrată prin alegerea de la început a celui popor. Chiar arătând atât de trista nerecunoștință a poporului, Yahve perseverează în gândurile Lui: El va binecuvânta pe Israel și va judeca pe Edom, oricât de mare ar fi orgoliul lui.

Este constatat păcatul lui Israel, ca și indiferența ofensatoare pe care o manifestă în slujirea pentru Dumnezeu (v. 6-10). Acestea dau totuși ocazia pentru o expresie a harului, pentru descoperirea numelui lui Yahve printre națiuni. Astfel, alegerea lui Israel și îndurarea arătată față de națiuni sunt stabilite cu ocazia păcatului poporului întors în țară. Versetele 12-14 semnalează ceea ce au făcut ei împotriva lui Yahve și disprețul lor față de marea Lui. În capitolul 2, versetele 1 - 9 proclamă starea decăzută a preoților care ar fi trebuit să fie depozitarii fideli ai gândurilor și căilor lui Dumnezeu; versetele 10 - 12 semnalează lipsa lor de respect față de părinții lor și relațiile lor apropiate cu cei idolatri; versetele 13-16 arată ușurătatea cu care ei practică divorțul după capriciile lor. Dar Yahve va veni.

Și aici găsim prima venire a Domnului * legată de toate efectele celei de-a doua veniri. Este anunțat Ioan Botezătorul, cel care îi va pregăti calea, după care va veni îngerul legământului, cel pe care ei l-au dorit, dar va veni în judecată pentru a curăți poporul și a înlătura de la ei orice înșelăciune. Atunci sunt aduse la Ierusalim jertfe plăcute lui Yahve, jertfe de dreptate. Dar toți cei răi vor fi fost judecați atunci, pentru că Dumnezeu nu se schimbă nici în privința harului, nici în privința dreptății, pentru că, în fond, tocmai acest fapt asigură existența lui Israel orice ar fi. Israel deci trebuie să se întoarcă la Yahve, și atunci Yahve se va întoarce la El. Dar atunci s-a manifestat mândria lui Israel, care a întrebât în ce fel să se întoarcă, și sunt constatate păcatele lui cu privire la jertfe și la rânduieli. Dar din nou se descoperă harul care se va manifesta în cazul când poporul se va întoarce din îndepărtarea de Dumnezeu arătată în practicile lui. Nu trebuia decât să se întoarcă pentru a avea experiența bunătății Lui.

În mijlocul orgoliului succesului aparent al celui rău, rămășița se distinge printr-o apropiere de interese a celor care o compun, bazată pe temerea de Yahve pe care o au în comun. Ei vorbesc adesea în necazul lor **. Yahve ține cont de acestea și notează în cartea Lui, iar în ziua când Dumnezeu va strânge ceea ce îi este mai scump, ei vor fi ai Săi. Apoi, se face o deosebire clară între cel rău și cel drept, între cel care îi slujea Lui Dumnezeu și cel care nu-l slujea, pentru că va veni ziua care va arde ca un cuptor, când orgoliile celor răi vor fi ca miriștea, dar cei care se tem de numele lui Yahve, va răsări soarele dreptății. Nu va mai fi întuneric, nici necazul că domnește vrăjmașul, ci ziua Domnului va străluci prin prezența Fiului său, prin domnia pe pământ a Preaiubitului său. Dimineața, cei drepti vor stăpâni asupra lor, pentru că este un timp al judecății, iar cei răi vor fi cenușă sub tălpile picioarelor lor.

Putem remarca aici că totul este în relație cu autoritatea lui Yahve, cu dispensațiunile Lui față de Israel și cu purtarea lui Israel ca popor față de Dumnezeu lor. Nu găsim nimic din ceea ce ține de prima venire a lui Hristos și de consecințele ei pentru Israel. Ioan Botezătorul este prezentat ca mesager înaintea lui Yahve, care este Însuși Hristos, fără-ndoială, dar este privit venind ca fiind îngerul legământului, venind dintr-odată în templul lui și supunând tot ce este în Israel la proba focului judecății sale pentru ca jertfa lui Iuda să fie plăcută lui Yahve, ca în zilele din vechime. Vinovăția semnalată este cea a poporului adus din Babilon, vinovat de faptele comise împotriva lui Yahve. Nu vedem aici națiunile, nici imperiul lor. Totul este numai între Israel și Yahve, Dumnezeu părinților lor, ca în zilele din vechime, între poporul iubit de Dumnezeu și Yahve, care-l iubește. Yahve nu va suporta vreun dumnezeu străin. Cu Levi era legământul Lui și cu preoții ale căror buze trebuiau să păstreze cunoștința cea adevărată a lui Yahve.

Nici nu este prezent vreun împărat, în afară de Yahve care este împăratul lor, al cărui nume este temut printre națiuni. Poporul este în final somat să se întoarcă la legea lui Moise, dată la Horeb pentru tot Israelul. Profetul ne prezintă iubirea cea neschimbată a lui Yahve pentru poporul pe care l-a strâns în jurul lui la Horeb și disputa Lui cu ei din cauza păcatelor lor; este deosebită o rămășiță credincioasă și este trimis un mesager înainte ca judecata să fie executată.

Israel este privit în relațiile lui cu Yahve, și, întors din captivitate, îl aștepta judecata Dumnezeului său, care a trimis un mesager pentru a-i avertiza. La venirea lui Ioan Botezătorul, totul era pregătit pentru ca poporul să fie supus la testul moral, cu privire la împlinirea acestei profeții, dar Israel nu a avut urechi ca să asculte, așa că totul a rămas suspendat.

Împlinirea perfectă și completă a acestei profeții va avea loc la sfârșit, după ce se va fi încheiat complet lucrarea glorioasă a lui Dumnezeu față de Biserică. Dumnezeu a avut multă răbdare față de Israel, pentru că, atunci când ei L-au respins pe Fiul Lui, prin mijlocirea pe care

Mântuitorul preaiubit a făcut-o pe cruce, le-a trimis pe Petru ca mesager, ca să le spună că, dacă se pocăiau, Hristosul pe care ei îl omorâseră avea să vină, dar căpeteniile lor nu au vrut să audă de această bunătațe a lui Dumnezeu, astfel încât casa lor a rămas și acum pustie și părăsită.

În final, Ilie, a cărui misiune era aceea de a angaja un Israel apostat, care-l părăsise pe Yahve, să recunoască adevărul, și aceasta prin harul suveran al lui Dumnezeu, dar în legătură cu legea și cu Muntele Horeb, unde mersese pentru ca să-și lase povara funcției de profet ca fiind ceva inutil din cauza necredinței poporului, Ilie își va împlini cu eficacitate misiunea sa înainte de marea și grozava zi a lui Yahve, pentru ca blestemul lui Dumnezeu să nu cadă peste țara plăcută Lui în acea zi când se vor împlini definitiv judecățile Lui. Acesta este motivul pentru care Ioan Botezătorul este prezentat ca fiind Ilie, dacă Israel l-ar fi putut primi, pentru că el răspundea la primul verset din capitolul al treilea, dar, în același timp, el a spus că nu era Ilie, pentru că el nu a împlinit tot ceea ce spune capitolul al patrulea (v.5-6, și comparați cu Luca 1:17,76).

Profeția se adresează conștiinței celor care trăiau în timpul în care ea a fost transmisă (cap. 3.10) și arată că, la sfârșitul aceluia timp, Israel urma să fie pus la încercare prin misiunea harului, după care ea trece la zilele din urmă, când Dumnezeu Își va manifesta iubirea inepuizabilă pentru poporul său și dreptatea Lui împotriva răului, despărțind pentru sine o rămășiță care va fi binecuvântată și executând judecata împotriva celor răzvrățiți. Sunt lăsate laoparte națiunile și chiar și relațiile poporului său cu Hristos venit ca om pe pământ.

Astfel, avem trei subiecte distincte în cei trei profeți de după captivitate, cele trei cărți formând, în același timp, un ansamblu. În Hagai subiectul este harul față de rămășița întoarsă, Duhul lui Dumnezeu lucrând în mijlocul lor, și aceasta în legătură cu casa lui Yahve, adică templul, și cu închinarea adusă Lui. Gloria de la urmă a templului va fi mai mare decât cea dintâi. Tronul împărăției va fi răsturnat, iar Zorobabel (Hristos) va fi ca o pecete pe mâna lui Yahve. Pacea se va revărsa peste Ierusalim.

Zaharia prezintă două aspecte. Întâi împărățiile națiunilor și căile providențiale ale lui Dumnezeu față de Israel în acel timp al națiunilor. Ierusalimul este recunoscut, dar este judecat de Dumnezeu și este marcat adevăratul lui caracter, un caracter babilonean. Dar, în final, Odrasla, Domnul Isus, va înlocui postul cu coroane pentru cei credincioși, Babilonul fiind deja jucat, iar cei de departe vor veni și vor construi un templu al lui Yahve.

De la capitolul 7 până la sfârșit este vorba despre relațiile lui Israel cu Hristos, ca și despre respingerea Lui și de consecințele în judecată ale acestei respingeri. Cu toate acestea, după cum am remarcat în mai multe rânduri, Yahve va judeca definitiv toate națiunile strânse împotriva Ierusalimului. Rămășița va fi adusă la pocăință și Ierusalimul va fi sfințenie pentru Yahve, iar străinii nu-l vor mai întina.

În sfârșit, Maleahi ne dezvăluie starea în care căzuseră iudeii, ajungând atât de repede să disprețuiască tot ceea ce îi era plăcut lui Dumnezeu, fiind indiferenți și insensibili la orice sentiment de dreptate; apoi separarea practică a celor care se tem de Yahve și venirea Domnului cu judecata și cu eliberarea. Până atunci, ne este reamintită autoritatea legii și este anunțată venirea lui Ilie, înainte ca să vină marea și grozava zi a lui Yahve, pentru ca, prin har, inimile lor să se întoarcă pe calea păcii.